

презвитер Константин - за добро го правим, за добродетелта на държавата... *И притиснаше ръка до сърцето си. Той защити в тунелите му работата му, дълга като новото*
 А в това време болният старец лежеше в нечистия хан, -
 заобиколен от непознати, подозрителни хора, - да чака с християнско смирение смъртта си. Защото и да го пожелаваше още веднъж болното му сърце, щяха ли да пожелаят ножа на ишмамата и отровата на подкупа? Верно бдяха стражите ден и нощ над главата му, но какво можеха да сторят ~~три~~^{те} души срещу ~~многочислени~~^{коверни} врагове?

Лежеше Василий на бедния си одър, слушаше грохота на морето, а мисълта му неспирно придружаваше двамата царски пратеници. Щяха ли да успеят да стигнат здрави и читави до Рим? Нямаше ли буря да преобърне като крехка черупка чуждоземския кубер? И смъртна тъга прибулваше взора му.

Защо трябваше такъв жесток жребий да поломи последните му двини дни? Да склопи очи, сам и разкъсан от грижи, в далечна, чужда земя?

Една сутрин - на петнадесетия ден - неочакван шум разтревожи целия хан. Конски копита изтрополиха по каменните плачи. Архиепископът леко побледня и се надигна върху лакета си. Войскарите грабнаха копия. В това време вратата буйно се блъсна и в стаята се втурна алагатор Георги, последван от няколко български стотници. Той се затече към одъра.

- Най-сетне те намерихме, светиня ти! Ходихме в Драч, ходихме в Шкодра, Валона... Най-подир научихме, че си бил в Кавити-хори. Ами где е презвитерът и коместабулът? - той целуна ръка на смаяния архиепископ и внезапно извика: - Боже господи, щях да забравя най-важното. В Търново пристигнаха папски пратеници!

Василий го изгледа поразен. Кога са успели да стигнат Константин и Сергей в Рим? Кога папата е пратил вече отговор?

Но писмото, което му пращаше царят, разясни съмненията му.